

МЪРИАМ АЛАН ДЕ ФОРД КЛЕТКАТА

Превод от английски: Борис Миндов, 1986

chitanka.info

Мъриам Алън де Форд (1888–1975) е родена в град Филадельфия (САЩ). От 1906 г. се посвещава на журналистиката, като дълги години е репортерка по трудови въпроси, занимава се с проблемите на гражданските права, написва и много политически памфлети — „Истината за Мусолини“, „Фактите за фашизма“ и др. Най-голяма известност спечелва обаче като криминална писателка — както на документални, така и на художествени разкази. Едновременно с това тя е написала повече от 30 научнофантастични разкази и новели. Най-добрият ѝ сборник в този жанр е „Ксеногенезис“. В много от тези разкази авторката развива темата за ядрената катастрофа, за гибелните последици от използването на атома за военни цели, изразява тревога за бъдещето на човечеството. Тази тревога звучи и в настоящата нейна новела.

Роджър Феърфийлд стоеше с доктор Дъдли Барнс пред невероятно голямата клетка със стоманена решетка. Той виждаше съвсем ясно това, което беше там, но не можеше да повярва на очите си.

На един хектар пространство вътре растяха няколко големи дървета, имаше и трева, а тук-там и морени. Из цялото това място, влизайки и излизайки от миниатюрни пещери, образувани от пукнатините в скалите, около дърветата и дори във въздуха — защото те не само вървяха, но и летяха — имаше малки същества. Високи близо 20 сантиметра, кафяви, покрити с хитинова обвивка. Те имаха пипалца и очи с опашчици. Устата им, подобна на тясна цепка, се намираще отзад. Явно дишаха с трахеи вместо с дробове. Когато не летяха, ходеха прави на лапите си, като с малките си горни крайници носеха парченца от клонки. Около телата им бяха вързани сплетени стръкчета трева, които приличаха по-скоро на отличителен знак или на украса, отколкото на дреха.

— Съществата Хикс — каза Барнс.

— Приличат на големи насекоми...

— Бяха насекоми, поне техните предци, обществено организирани насекоми, които открих в Андите преди 20 години. Сега вече не мога да ги наричам насекоми. Те достигат зряла възраст почти за шест месеца и продължителността на живота им е около четири години, тъй че едно поколение живее от 5 до 7 години. Най-младите, които виждате тук, спадат едва към дванайсетото поколение. Това не е достатъчно, за да доведе до значително изменение при обикновени обстоятелства. Но трябва да изтъкна, че в течение на двайсет години тези същества бяха подложени на силна радиация. Те са не само устойчиви на радиоактивна атмосфера, която би унищожила всякакъв друг животински вид, но и развитието им е ускорено неимоверно. Мога да кажа, че сега се намират почти на нивото на човека от каменната епоха.

В лекото бръмчене, което идеше от клетката, Феърфийлд долавяше нещо подобно на членоразделна реч.

— Могат ли да говорят? — запита той.

— О, да, разбира се. Мозъците им притежават асоциативни способности, но още не е развита способността им да четат. Ала езикът им, макар и без граматика и с твърде ограничен речник, е

напълно разбираем. Ей сега ще включа усилвателя, за да можете да ги чуете. Лично аз разбирам голяма част от това, което говорят.

— Но какво мислят? За какъв ви смятат?

— Аз съм техният бог — отвърна Барнс просто. — Дори когато се цивилизоват, аз пак ще остана като легенда и някои нещастни същества Хикс ще бъдат отлъчвани или екзекутирани, загдето не вярват в мен. Гледайте.

Той посочи с пръст. Близо до една пукнатина няколко същества се бяха проснали на земята със сгънати криле и сведени пипалца и протягаха ръце в умолителен жест. Задната част на главата им беше покрита с жълтеникава кал.

— Това са жреците, вълшебниците. Те ме боготворят. Когато ме няма, боготворят късчетата издялано дърво, които виждате поставени тук-там. Вероятно това са грубовати мои изображения. Извайват ги с парчета кремък. Използват тези парчета и като оръжие.

— Какво ядат?

— Много неща. Те са всеядни като човека. Гризат листа и трева и напоследък открих, че складират такива храни и подготвят земята за засаждане на семена. Примитивно начало на земеделие, което насърчавам. Вероятно никога няма да минат през скотовъдния стадий, тъй като няма животни, които да опитомяват. Но храната им се състои главно от мушици и мравки. Ето гледайте там.

Феърфийлд проследи показалеца на Барнс и забеляза група същества Хикс, налякали пред една малка пещера. Отвътре се долавяше слаб отблясък на светлина.

— Открили са огъня — обясни Барнс. — Чрез търкани на парченцата кремък. После натрупват листа и така се предпазват от студа и влагата, когато вали. Зиме прекарват почти цялото си време в пещерите. Започват също да варят и пекат храната си и са си изработили съдове от дърво и камък. Няма нужда от дрехи, за да им държат топло, тъй като имат хитинова обвивка, която ги предпазва отлично, дори по-добре от нашата кожа.

Феърфийлд свали бинокъла, с който бе наблюдавал обитателите на клетката. Чувствуваше се смутен, объркан.

— Искам да ви задам няколко въпроса, доктор Барнс.

— Та нали затова сте дошли тук? — тонът на генетика беше много любезен.

— Преди всичко... аз не съм учен като вас, но дълго време съм писал научни статии и съм чел много. Как може да се попречи на тези... същества да растат, докато числеността им не ще позволява повече да ги държите затворени или да ги контролирате? Сега можете да ги държите в клетка, но ако продължават да еволюират и накрая станат цивилизовани същества, ще намерят начин да избягат, нали?

— Да, вярно е, че на свобода — може би това ще стане един ден — съществата Хикс ще надминат много по численост човешката раса. Но при сегашните условия аз ограничавам населението. Правя подбор, за да отстраня ония, които не отговарят на целите ми. Виждате ли тази врата? Когато я отворя, по нея протича ток и те са разбрали, че приближаването до нея значи смърт. Измайсторил съм един уред — комбинация от щипки и мрежа за пеперуди, с който мога да уловя всеки индивид. Бих искал да узная с какъв мит си обясняват тези изчезвания и какво им разказва завърналият се за премеждието си! Възможно е между тях да има вече еретици и бунтари.

— Но, докторе, това са насекоми!

— Бяха насекоми, както вече ви казах. Изолирани същества, които открих в Андите и които проявяваха забележителна мутация: ходеха прави на двата си задни крайника. Четирите други крайника завършваха с нещо, което би могло да се нарече зачатък на ръка с пръсти. Това беше главното условие за тяхната еволюция: ръка и мозък. А главите им са сравнително големи. Мистър Феърфийлд, дълги месеци изучавах тези същества. Тогава бях избягал от лагера и от туземните си водачи, за да се изплъзна от експедициите, които положително щяха да тръгнат по петите ми. Затова двамайсест години ме смятаха за умрял. Вашите приятели ме откриха... но за това ще говорим по-късно... Позволете ми сега да цитирам великия биолог сър Чарлз Скот Шерингтън: „Ако у гръбначните се бяха появили крила вместо да бяха само зачатъци до ръцете и краката, опитът, който биха придобили, и използването на една обширна триизмерна среда щяха да развият един по-голям и много по-способен мозък от човешкия.“ Тези същества тук са потомци на половин дузина мъжки и женски, които донесох от Южна Америка и за които построих тази клетка и обзаведох цялото това обширно имение, купено тук. Мисля, че благодарение на моите грижи след трийсет години те ще достигнат до

нивото на днешния цивилизован човек, с невъобразими възможности, извън способностите на който и да било човек.

Феърфийлд усети, че пребледнява от ужас.

— Но защо? — промърмори той. — Защо вие, човек като всички други — не говоря за най-великия генетик в света, какъвто ви наричаха преди изчезването ви, нито за Нобеловата награда, — защо вие, човек като всички нас, отглеждате умишлено едно същество, което неминуемо ще унищожи вашата раса?

— Успокойте се, мистър Феърфийлд. Скоро ще обсъдим по-подробно всичко. Преди това да разгледаме по-отблизо моите храненици, за да ви покажа до каква степен са еволюирали вече.

Той натисна едно копче до вратата и веднага всеки звук — от шумоленето на дърветата до ромона на поточето — се усили неимоверно.

Сега Феърфийлд различаваше ясно гласове.

— Трудно може да се изолира един диалог в такава навалица, дори да се отнася за хора — каза Барнс. — Но се надявам да мога да ви преведа няколко разговора, водени по-близо до решетката. Ето вижте тези двама мъжкарци, които вървят към потока.

За Феърфийлд беше невъзможно да определи кой е мъжки и кой женски, но несъмнено Барнс се бе научил да разпознава известни различия. Няколко секунди генетикът слуша внимателно, после докладва:

— Подготвят ловна експедиция. Скоро ще се състои церемонията за освещаване на нова серия пашкули, която ще завърши с гощавка, затуй трябва да набавят много храна... Но ето нещо, на което трябва да попреча.

Той посочи долните клони на едно близко дърво, на които бяха седнали две същества.

— Той ѝ заявява, че много я харесва и ще я откупи от клана ѝ. Такива племена съществуват още от второто поколение. Казва, че ще заплати с много кремъци. А тя е във възторг от проекта му. Начало на брак, както виждате. Но тази женска спада към набелязаните, които не бива да се размножават. Тъй че, щом забременее, ще трябва да я отделя и да я унищожа. Горката, мъката ѝ ще трае най-малко един ден... Е, това е достатъчно за първото ви посещение. А сега да отидем да поговорим.

Спуснаха се отново на пътя и се качиха на мощната малка кола, която ги закара през боровата гора до комфортното и модерно жилище, където слугите бяха глухонеми.

— Как можете да живеете в тази пустош? — бе запитал Феърфийлд, когато се срещна с Барнс в градчето, където го бе свалил самолетът от Сан Франциско.

Барнс бе обяснил весело:

— Лесно. Всеки месец ходя да си вземам кореспонденцията, а също и хранителните продукти. Разбира се, както знаете, аз купих всичко това под лъжливо име. Когато сте богат и независим като мен, можете да получите куп неща, без да ви задават много въпроси. Разправям, че съм богат орнитолог, който е построил тази клетка, за да изучава местните птици; всъщност никаква птица не може да влезе в клетката, за да изяде моите същества Хикс.

Когато се върнаха в кабинета, отрупан с книги, Феърфийлд се стараеше да не подхваща разговора, тъй като съзнаваше, че е само научен журналист, който разпитва един от големите хора на науката. Наблюдавайки домакина, който тъпчеше една стара лула, той се питаше защо Барнс бе отговорил така на писмото на Гудуин.

Спомняше си много добре деня, когато Гудуин го повика в кабинета си.

— Феърфийлд, имам за вас една интересна история — подзе той. — Няколко месеца я пазих в тайна, но дойде време да я разкрия, защото в нея има работа за вас. Чували ли сте за Дъдли Барнс?

— Че кой не е чувал! Но той е умрял преди 20 години.

— Неотдавна получихме съобщение от един от кореспондентите ни по западното крайбрежие, Флечър, който при ловен поход попаднал на едно необикновено планинско убежище в Северна Калифорния. То принадлежи вероятно на същия тези лауреат на Нобеловата награда, авторитета по генетика, който изчезна при една експедиция а Андите. Флечър не успял да открие какво прави той там, но изглежда, че е нещо научно. Веднага го познал по снимките.

Ала сега Феърфийлд се питаше защо Барнс от момента, когато Гудуин попаднал на тази история, е изоставил тази анонимност, към която се е придържал толкова време? Защо? Гудуин му бе казал, че писал на Барнс. Кореспондентът узнал името, под което живеел великият генетик. Поискал му сведения и Барнс отговорил, че ако

вестникът желае да изпрати напълно квалифициран човек (млад и в добро здраве, уточнил той по някаква неизвестна причина), ще обясни и ще покаже всичко на него. Тогава Гудуин предложил Роджър Феърфийлд и Барнс казал, че познава много добре работата на Феърфийлд и ще бъде щастлив да го приеме.

И ето че се намираше тук. А сега?...

— Първо трябва да похапнем — каза домакинът му.

— Не, първо да поговорим.

— Както желаете. Предполагам, че първият въпрос е: луд ли съм? Е, вие сам видяхте всичко.

— Все пак искам да зная защо.

— Дали мразя целия човешки род и умишлено съм отгледал едно същество, за да унищожа себеподобните си? Мое момче, толкова ли сте заслепен, че не можете да разберете положението, в което се намира човечеството?

— Имате предвид опасността от ядрена война?

— Имам предвид възможността в някой момент някой да натисне копчето случайно или умишлено. Което значи гибел за всички ни. И ако в този момент не е подготвено нещо, което да замести човечеството, има опасност нашата планета да се върне в девонския период. След това може да започне наново дългото изкачване към върха, но то може и да не стане. Радиоактивността, която ще цари тогава, би могла да попречи на това. Но ако в този момент съществува друга форма на живот, еволюирала като моите същества Хикс, които са имунизирани срещу радиация, тогава вие и аз ще можем да умрем спокойни, че това не е краят на цивилизования живот на Земята.

— Добре — каза Феърфийлд след продължително мълчание, — да допуснем това. Но ако нещата тръгнат на зло, все пак тук-там ще останат няколко човешки същества. Да предположим, че катастрофата стане утре. Нима искате оцелелите да трябва да се борят не само с всички неизбежни ужасни, но и с една раса на нивото на каменната ера, която скоро ще установи господство над цялата Земя и ще заличи и последните останки от човечеството?

Барнс смучеше лулата си.

— Да се надяваме, че това няма да стане утре — каза той спокойно. — И все пак то е за предпочитане пред всякакво друго бъдеще, което никога не ще може да ни възвърне загубеното. Дори сега

моите същества Хикс фактически не падат по-долу от зверовете, които трябва да заместят. Те имат възможността да създадат в един свят, в който човекът ще бъде само изчезващо животно, много по-висша цивилизация от човешката. Разбира се, надявам се, че това никога няма да стане. В деня, когато бъде сигурно, че вече няма опасност човекът да се самоунищожи, всяко от тези същества в клетката ще бъде ликвидирано. Аз съм готов за това. Но поради ускорената им еволюция след трийсет години повечето от тези същества ще бъдат напълно цивилизовани, поне колкото днешния човек. Ако при това трябва да завладяват света, те няма да унищожат нито един от оцелелите човеци. Те ще ги закрилят, ще ги слушат и ще ги почитат. Спомнете си, тяхната религия ги учи преди всичко, че ние, човеците, сме техни богове.

— Всичко това е много хубаво, но да бъдем реалисти, доктор Барнс. Преди всичко, ако катастрофата стане, това ще бъде внезапно. Вие ще бъдете унищожени като всички нас. Мислите ли, че ще имате време да пуснете вашите същества Хикс и да ги насочите по верния път? Ако не, те не ще могат да напуснат клетката си и само ще се унищожат взаимно с прогресивното увеличаване на ражданията.

— Аз съм направил необходимото. При известно ниво на радиоактивност вратата се отваря автоматично и съществата Хикс ще бъдат достатъчно умни, за да избягат. Разбира се, надявам се тази катастрофа да не стане, преди да изтекат необходимите за най-добри резултати три години.

Феърфийлд се поколеба.

— Но вие, доктор Барнс, сте на шейсет и шест години. Ще останете ли тук още трийсет години, за да се занимавате с всичко това?

— Аха! — усмихна се старецът. — Така опираме до въпроса. Аз имах причини да пиша на вашите началници да ви изпратят тук, Разбира се, не се надявам да доживея и да бъда във форма до деветдесет и шест години. Някой друг трябва да живее тук с мен, да се нагоди към моите методи и моята работа, да поеме задачата ми. И естествено да наследи състоянието ми, което не е за пренебрегване.

— Добре, това ми се вижда справедливо. Сега разбирам защо искахте да дадете известна гласност на работата си. Намерихте ли този... ученик?

— Мой ученик и наследник, който ще работи с мен в най-дълбока тайна, докато дойде моментът всичко да се разкрие. Да,

наистина го намерих. Сигурно сте се сетили, мистър Феърфийлд, че имам предвид вас.

Феърфийлд скочи. Гласът му трепереше от гняв.

— Сага вече *знам*, че сте луд! — извика той. — Аз! Как можете да си помислите дори за миг, че ще напусна работата си, близките си, личния си живот, за да пожертвувам остатъка от живота си да се грижа за вашите свръхнасекоми? Аз, доктор Барнс, съм тук за един репортаж, а не за съдбоносно решение. Аз ще замина незабавно и ще се върна в Ню Йорк, за да напиша репортажа си.

— О, не, приятелю.

Роджър Феърфийлд виждаше пред себе си дулото на пистолет, насочен между очите му.

— Нима си въобразявате, че съм толкова глупав да не зная, че щом това стане известно, федералното правителство ще се намеси? — произнесе Дъдли Барнс спокойно. — Моите същества ще бъдат унищожени, а аз ще бъда пратен в затвора или в психиатрична болница.

— Вие не можете да ме задържате тук. Така или иначе аз ще избягам.

— Как? Слугите ми са глухоними, но едри и силни и ме слушат безпрекословно. Няма да стигнете по далеч от гаража или от началото на пътя. Тук няма нито телефон, нито късовълнов предавател. Ако се наложи, мога дори да ви затворя. И не си въобразявайте, че ще успеете да ме обезоръжите: аз съм отличен стрелец и при първото движение ще ви застрелям.

Феърфийлд седна отново. Краката му трепереха.

— Нещо повече — продължаваше Барнс неумоливо, — ако успеете да избягате, веднага ще отворя вратата на клетката. Преди някой да се научи да се бори с моите любимци, те ще бъдат вече неунищожими. Една продължителна световна война срещу съществата Хикс в сегашния им стадий на развитие би била почти толкова ужасна, колкото един ядрен конфликт. И накрая те ще победят благодарение на числеността си.

Мислите на Феърфийлд се въртяха като вихрушка.

— Възможно е да ме задържите тук насила за известно време — каза той най-после с пресипнал глас. — Но каква полза ще имате от

това? Не можете да ме принудите да ви помагам в това сатанинско начинание, а още по-малко да го продължа след вас.

— Така ли мислите? — усмихна се Барнс. — След няколко месеца затвор — а аз имам едно местенце, което съм приготвил за вас — ще изпълнявате всичко, което ви заповядам, в замяна на свободата да се движите, да се храните и да живеете сносно, вместо да имате студен каменен под за спане и рядка супа за ядене. Да не говорим за всекидневните инжекции...

— Приберете оръжието си — каза Феърфийлд уморено. — Предавам се.

— За да ме нападнете и да избягате ли?

Барнс поклати глава. По негов знак немият слуга влезе бързо през вратата, зад която бе чакал, и преди Феърфийлд да успее да реагира, улови ръцете му и ги изви зад гърба. Пистолетът беше все тъй насочен към него. Немият завърза ловко ръцете и краката му. После го замъкна до едно канапе. Чак тогава Барнс свали оръжието си. Той каза нещо на слугата с жестове и немият изчезна. Барнс приближи един стол до канапето, на което Роджър Феърфийлд се гърчеше отчаяно.

— А сега се успокойте и да обсъдим всичко като разумни хора — каза той с небрежен тон.

— Добре. Известно ли ви е, че аз не дойдох тук по своя инициатива?

— Да, поканих ви.

— И вестникът ми ме изпрати тук, Ако не се върна или не докладвам в най-скоро време, Гудуин ще предприеме дирения. Не забравяйте, че ние първи попаднахме на вас благодарение на един от кореспондентите ни, който случайно се приближил, забелязал ви и ви познал по снимките ви. Гудуин ще го прати наново и ако той не успее, диренията ще продължат, докато някой ме намери.

— Това беше злополучна случайност. Аз взех мерки да не се повтори.

Барнс говореше спокойно, ала на Феърфийлд се стори, че за пръв път похитителят му изглеждаше малко смутен. Той реши да се възползува от това.

— От дълго време съм тук сам. Имам много вестници, списания и книги, но нямам с кой да разговарям. Затова може би съм станал... особен.

За пръв път Феърфийлд почувствува съжаление.

— Може би — каза той учтиво.

— Няма да печатате нищо, докато не ви разреша, нали? Докато не успея да изчезна с всичко това.

— Обещавам ви.

Феърфийлд се чувствуваше неудобно. Искаше му са нещата да се развият именно така, но ще успее ли да убеди Гудуин? Гудуин му беше началник. А тази история беше ужасна.

— Май скоро що завали — каза Феърфийлд, поглеждайки небето.

— Затова трябва да побързаме — промърмори Барнс и го поведе към колата. — Те не могат да летят на дъжд. Водата прониква в трахеята им и им пречи да дишат. Опитвам се да ги усъвършенствувам така, че да не се принуждават да се крият винаги във влажно време.

След малко слязоха от колата и се закатериха по стръмния склон, който след 500 метра извеждаше до клетката. Барнс се опитваше да тича. Лицето му беше бледо, устните му — посинели. Задъхваше се. Дали не е с болно сърце, запита се Феърфийлд. Облаците бяха гъсти, но все още не валеше. Съществата Хикс летяха или вървяха насамнатам както преди. Внезапно Феърфийлд запита:

— Защо не летят по решетката или по покрива, за да се опитат да минат или да разкъсат мрежата?

— Просто защото не знаят, че са в клетка. Наистина могат да я виждат и да я докосват, но за тях тя е светът.

Доктор Барнс подаде на Феърфийлд бинокъла и включи усилвателя на звука.

— Говорили ли сте им досега? — попита журналистът.

— Никога. Тъй като се цивилизоват, искам да престанат да ме смятат за бог, чиято дума е била чута от предците им и предадена на техните потомци. Някой ден, надявам се, ще разберат, че и аз, и вие — защото сигурно им се виждате като друг бог, появил се внезапно до мен — сме само едно природно явление, което може да бъде изследвано научно. Иначе как ще могат да съжителствуват с оцелелите хора и животни, когато дойде време — ако изобщо дойде — да бъдат свободни.

— Разбирам. — На Феърфийлд му хрумна нещо. — Аз бях с вас тук тази сутрин, което, предполагам, за тях е две седмици. Мислите ли,

че е било възможно за това време всички те или някои от техните магьосници, жреци или каквито и да са те да започнат да градят хипотези за това внезапно удвояване на бога?

— Искате да кажете: възможно ли е за това време да е възникнала някаква ерес? Съмнявам се. Според мен това изисква повече време, освен ако не се намери някой значително по-напреднал магьосник. И дори да е дал гласност на еретичните си възгледи, вероятно вече е бил екзекутиран за това прегрешение. Религията е винаги консерватизъм. Чакайте да чуя дали няма някакво указание в този смисъл.

Той насочи бинокъла си към една малка група същества, близо до решетката.

— Велики боже! — възкликна Барнс. — Мисля, че имате право. Но на това място няма жреци. Изглежда, не следват точно предполагаемия от вас път. Тези трябва да са авангардни интелектуалци. Те не се питат дали има един или двама богове, а дали в края на краищата целият този феномен не е проява на природата. Тези поколения са надминали моите предвиждания. Разбира се, те не си служат с моя речник, но, общо взето, мислят така, както ви казах. Сега се питам дали... Аха, ето на!...

От една близка пещера излизаше малка процесия. Всеки от участниците в нея беше намазан с жълта глина. Те се насочиха право към малката развълнувана групичка в ъгъла. След миг съществата от тази групичка се пръснаха, с изключение на две-три, които не бяха достатъчно бързи. Преди да успеят да избягат, жреците ги обкръжиха и ги изловиха.

— А сега — каза Барнс мрачно — ще започне инквизицията.

— Нима ще затворят тези нещастни същества? Не можете ли да им попречите?

— Не бива да се меса в общественото им развитие. Те трябва да минат през този стадий. Така е било и с нас, и дори още не сме напълно излезли от него. Опасявам се, че скоро ще бъдем свидетели на някои жестоки екзекуции. Обикновено те погребват мъртъвците си с лице на юг, защото именно от тази посока идвам аз. Ще бъде интересно да видим как ще се разпоредят с труповете на бунтарите.

Смешно беше да се изпитва съжаление и възмущение спрямо тези полусъщества, толкова странни и антипатични. И все пак именно

това изпитваше Феърфийлд. На ръката му падна дъждовна капка. След половин минута рукна проливен дъжд. Още с първите капки инквизицията прекъсна. Всяко същество Хикс, което се виждаше, побърза да се подслони. Тези, които бяха хвъркнали до дърветата или до покрива на клетката, бързо се спуснаха долу.

— Така зрелището завършва за днес — каза Барнс. — А сега и ние да се подслоним.

— Почакайте за минута — помоли Феърфийлд. — Искам да видя отблизо някое от тях. Не можете ли да отворите вратата, преди всички да са се напъхали в пещерите?

— Не знам. Никога не съм отварял вратата, без да тече ток по нея, а ако пусна тока в дъжд, рискувам да убие мен. — Той погледна Феърфийлд. — На това разчитахте, а?

— О, не! Как можете да си помислите такова нещо!

— Извинявам се. Изглежда, че малкият конфликт между нас ме е разстроил повече, отколкото предполагах. Ей сега ще ви уловя един екземпляр.

Той вдигна капака на дългата кутия, която се намираше до вратата, и извади оттам странния уред, за който бе говорил. Предпазливо откряна вратата и пъкна уреда вътре. Все още се виждаха няколко същества Хикс, които бързаха да се подслонят. Барнс прокара уреда с мрежата над земята и най-после улови едно същество. Затвори мрежата и я издърпа обратно към себе си.

Малкото същество не се съпротивяваше. Вероятно често му се бе случвало такова нещо — нещо, което не можеше да се случи на всеки. Такава беше съдбата и безполезно беше да ѝ се противопоставя.

Барнс протегна мрежата към Феърфийлд. Той се наведе. Остър вик го накара да се изправи отново.

— Бързо! О, боже мой! — извика Барнс прегракнало. — Затворете вратата!

Феърфийлд скочи да затръшне вратата. Но беше много късно. Една малка група същества Хикс, които може би дори не съзнаваха, че са напуснали клетката, тъй като електричеството не ги бе ударило, бяха излезли подир мрежата, преди Барнс да успее да им попречи.

— Трябва да ги хванем! — бръщолевеше старецът. — Достатъчно е да има само една женска между тях. Все едно, че сме пуснали всички.

Под проливния дъжд това беше безнадеждна работа. Двамата търсеха трескаво. Барнс беше блед и като болен.

— Не сега! Не сега! — пъшкеше той. — Те не бива още да бъдат пускани.

Около решетката нямаше нито следа от съществата Хикс.

— Вие ми казахте, че имате начин да ги унищожите, ако се наложи — спомни си Феърфийлд. — Не можете ли да си послужите с него срещу тези?

— То е отровна мъгла, смъртоносна за насекомите, ала безвредна за същества с бели дробове. Ако си послужи с нея близо до клетката, тя ще убие всички. И няма да бъде сигурен дали съм убил именно тия, които излязоха.

Размениха си отчаяни погледи. В този момент, тъй като усилвателят продължаваше да работи, доловиха в нозете си някакъв тънък звук. Беше същество Хикс, проснато по корем и с протегнати ръце. На задната част на главата му имаше петно жълта кал, което дъждът не бе успял още да размие.

Значи в групата, минала през вратата, е имало магьосник. Сега той смътно съзнаваше, че е нарушил по някакъв начин правилата, престъпил е една забрана и си е навлякъл гнева на бога. Затова се молеше.

Барнс клекна и наклони глава да слуша почти недоловимото мънкане на съществото. Когато се изправи отново, лицето му беше още по-бледо отпреди.

— Той казва — прошепна ученият, — че не е искал да извърши грях, като е последвал тоя, когото бог завел в Далечната страна може би за малко, а може би завинаги. Моли ме за прошка. Казва, че ако му разреши, ще върне останалите и ще им каже, че Водата отгоре е наказание за непослушанието на Лошите, които са се осмелили да отрекат Откровението.

— Явяването ми с вас тази сутрин?

— Именно. Изглежда, че според ортодоксалното тълкувание бог ги е благословил, разрешавайки на подобно нему божество да прояви любовта си към неговите създания. Този е началник на магьосниците. Казва, че те ще го послушат.

— Какво ще правим сега?

— Нищо. Нищо не можем да направим, освен да чакаме.

Зачакаха, треперейки под дъжда. Феърфийлд гледаше Барнс с безпокойство. Старецът изглеждаше болен. Ако получеше сърдечна криза...

— Гледайте! — възкликна Барнс.

През биноклите забелязаха долу трепереща, изкаляна процесия. Начело вървеше дребният посредник с петно жълта кал на главата.

— Сигурен съм, че всички са налице — промърмори генетикът. — Той казва, че ги познавал всички. Когато отвори отново вратата, за да влязат, следете да не излязат други. Макар че според мен това не може да стане: той ще върне обратно всеки, който се опита да излезе.

Малките същества подсмърчаха на дъжда, тъй като водата проникваше в трахеите им, но подчинявайки се на своя водач, като хипнотизирани, те се вмъкнаха през тесния отвор.

Барнс затръшна вратата подир последното същество.

— Вината беше моя, доктор Барнс. Нямахте да отворите вратата, ако не ви бях поискал. И ще направя всичко възможно, за да ги накарам да разберат.

Но ще успее ли да убеди Гудуин? И дори да успее...

Сега всичко зависеше от неща, намиращи се извън всичко, което Барнс или Гудуин можеха да предвидят.

Старецът го изтръгна от мислите му.

— Елате, мое момче, да се върнем в колата и да се подсушим. Защо стоите така и гледате небето?

Феърфийлд вървя подир стария учен до началото на пътя, без да откъсва очи от небето.

— Нищо — каза той, — само се питах...

На няколко метра от него, невидими за погледа му, се бяха спотаили отцепниците — съществата Хикс, които бяха отказали да последват своя магьосник. Те бяха няколко мъжки — и една женска.

Публикувано във вестник „Пулс“, броеве 36-38/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.